

УДК 614.2:351.74(477)

JEL I18 H51 F53

DOI 10.32782/2786-765X/2025-10-18

Чуприна С.Л.

аспірант,

Класичний приватний університет

ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-8304-3721>

МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

У статті проаналізовано трансформацію системи охорони здоров'я України в умовах соціальних викликів і євроінтеграції. Висвітлено роль МОЗ і Центру громадського здоров'я у реалізації стратегічних реформ, зокрема створенні регіональних центрів. Наголошено на важливості цифровізації, eHealth, Стратегії до 2030 року та адаптації до стандартів ЄС. Розглянуто пацієнтоцентризм, розвиток людського капіталу, кадрову політику та необхідність гармонізації професійних вимог, бюджетного планування і фінансового захисту. Підкреслено значення прозорих і підзвітних інституцій для ефективного управління та реалізації реформ у сфері охорони здоров'я.

Ключові слова: державні механізми, громадське здоров'я, система охорони здоров'я, євроінтеграція, кадрова політика, медична реформа, стратегія розвитку, eHealth.

Постановка проблеми. При впровадженні реформ у системі охорони здоров'я України все ще залишаються труднощі у реалізації державної політики відповідно до європейських вимог. Актуальною залишається потреба у впровадженні дієвих управлінських механізмів, здатних забезпечити якість, доступність і сталість медичних послуг в умовах євроінтеграції. У процесі інтеграції до ЄС державна політика у медичній сфері потребує оновлення підходів до її реалізації, орієнтованих на підвищення ефективності управління, прозорості фінансування та якості надання послуг. Вирішення зазначених завдань вимагає посилення інституційного потенціалу, правової адаптації до норм європейського простору та впровадження механізмів, що відповідають принципам доступності, рівності та соціальної відповідальності.

Аналіз останніх джерел досліджень і публікацій. Аналіз сучасних наукових робіт підкреслює необхідність розробки та впровадження ефективних механізмів реалізації державної політики у сфері охорони здоров'я, особливо в контексті євроінтеграційних процесів. Більшість дослідників наголошують на важливості інституційного зміцнення, гармонізації нормативно-правової бази з вимогами ЄС, розвитку кадрового потенціалу та цифрової трансформації галузі. Науковці Криничко Ф. [5], Замчий С. [4], Дідик Н. [3], Кучеров С., Радиш Я. [6], Бищенко Г. [1], Граціотова Г.О., Ясіновська М.О. [2] акцентують увагу на необхідності системного реформування механізмів реалізації державної політики у сфері охорони здоров'я, орієнтованої

на виклики європейської інтеграції. У своїх дослідженнях вони підкреслюють важливість зміцнення інституційної спроможності, забезпечення прозорості управлінських процесів, а також адаптації національної нормативно-правової бази до стандартів ЄС. Особливу увагу приділено модернізації інфраструктури, цифровізації медичних послуг, удосконаленню системи фінансування та підвищенню якості кадрового забезпечення.

Мета статті: визначення сутності, особливостей та напрямів трансформаційних процесів у державному управлінні під впливом процесів глобалізації, аналіз викликів і можливостей, що постають перед державними інститутами, а також розробка підходів до підвищення ефективності управлінських рішень.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сфера охорони здоров'я має специфіку управління, пов'язану з її соціальним характером та особливостями функціонування медичних закладів, що потребують адаптації класичних управлінських підходів. Медична послуга, як результат діяльності, передбачає тісну взаємодію з пацієнтом, що вимагає гнучких та соціально чутливих управлінських рішень. Оскільки охорона здоров'я належить до сфери соціальних послуг, управління в цій галузі має враховувати гуманітарний контекст. Важливим чинником у реалізації державної політики з питань громадського здоров'я є Міністерство охорони здоров'я України та створений ним Центр громадського здоров'я, який поєднує функції профілактичної установи та координатора стратегічних ініціатив. Концепцією передбачено створення регіональних центрів

громадського здоров'я для посилення профілактики та наближення медичних послуг до населення. Їхня діяльність має ґрунтуватися на міжсекторальній взаємодії, зокрема через формування міжвідомчих дорадчих органів. В умовах зростаючих ризиків для національної безпеки це питання набуває особливої ваги. Посилення спроможності регіональних суб'єктів та розбудова сталих горизонтальних і вертикальних зв'язків управління є необхідною умовою ефективної системи громадського здоров'я в Україні [5].

Забезпечення громадського здоров'я є стратегічним пріоритетом у політичних орієнтирах країн Європейського Союзу. Відповідно до положень Статуту Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ – World Health Organization), поняття здоров'я трактується як «стан повного фізичного, психічного та соціального благополуччя», що виходить за межі простої відсутності захворювань чи фізичних вад. Україна доєдналася до цього міжнародного документа 3 квітня 1948 року, а з 1992 року, після проголошення незалежності, набула статусу повноправного члена ВООЗ.

Зазначене визначення здоров'я акцентує увагу на комплексному підході, в якому соціальний компонент набуває рівнозначної ваги поряд із фізичними та психічними характеристиками. Такий підхід враховує соціально-економічний контекст життєдіяльності особи, що безпосередньо впливає на її стан здоров'я. З огляду на затяжну соціальну кризу, що триває в Україні, постає нагальна потреба у трансформації державної політики у сфері охорони здоров'я. Ця трансформація має ґрунтуватися на поєднанні інструментів соціальної підтримки з ринковими регуляторами, що дозволить сформувати ефективну, якісну та функціонально стійку модель медичної допомоги в державі [4].

Упродовж тривалого часу в українській системі громадського здоров'я простежувалася відсутність чітко сформованої та нормативно закріпленої моделі, здатної забезпечити своєчасне та результативне реагування на суспільні виклики, що особливо загострилися останніми роками. Необхідність ґрунтовної трансформації наявної системи обумовлена низкою вагомих чинників. Серед головних – укладення «Угоди про асоціацію з Європейським Союзом», що зумовило орієнтацію на європейські стандарти у сфері охорони здоров'я; глобальна пандемія COVID-19, яка виявила численні структурні та організаційні вади; інтенсивна цифровізація суспільного життя, що актуалізувала потребу у впровадженні електронних медичних сервісів; а також повномасштабна

війна в Україні, яка спричинила безпрецедентні загрози, включно з руйнуванням інфраструктури медичних закладів, зростанням кількості мінно-вибухових травм, масштабними екологічними втратами та погіршенням психічного здоров'я населення [3].

Державна політика України в галузі охорони здоров'я репрезентує сукупність національних рішень і зобов'язань, спрямованих на забезпечення та покращення фізичного і психічного стану населення, що розглядається як стратегічний ресурс держави. Така політика включає реалізацію взаємопов'язаних дій у політичній, правовій, економічній, соціальній, культурній, науковій і медичній площинах. Комплексність підходу передбачає не лише медичні чи профілактичні інтервенції, а й врахування гуманітарного виміру – збереження генофонду, інтелектуального потенціалу нації, а також відповідальність перед нинішніми й майбутніми поколіннями. В основі таких стратегічних рішень — баланс інтересів особистості та суспільства, що підкреслює гуманістичну орієнтацію державної політики у сфері громадського здоров'я [6].

Правове зближення з Європейським Союзом є однією з головних цілей державної політики України у сфері охорони здоров'я в умовах євроінтеграції. Йдеться про системне оновлення національного законодавства відповідно до директив і стандартів ЄС. Така трансформація передбачає не лише зміну окремих законів, а й глибоке реформування правового, адміністративного та інституційного підґрунтя галузі. Особлива увага приділяється удосконаленню механізмів управління, ліцензування та акредитації медичних установ. Важливим аспектом є запровадження стандартів якості медичної допомоги, безпеки пацієнтів і доступності інформації. Зміни також охоплюють питання забезпечення прав пацієнтів відповідно до європейських принципів. Правова адаптація сприяє розвитку міжнародного співробітництва в медичній сфері. Зокрема, мова йде про взаємне визнання кваліфікацій та дипломів медичних працівників. Інтеграція в європейський простір охорони здоров'я зміцнює спроможність національної системи реагувати на виклики. У підсумку це формує підґрунтя для ефективної, пацієнтоорієнтованої та доказової медицини в Україні.

У вересні 2022 року в Україні набув чинності Закон «Про систему громадського здоров'я», який має ключове значення для адаптації національної системи охорони здоров'я до вимог євроінтеграції. На сьогодні Міністерство охорони здоров'я продовжує активну нормотворчу роботу щодо реалізації положень цього

закону. Зокрема, досягнуто вагомих результатів у сфері запобігання шкідливому впливу виробничих чинників на здоров'я працівників, а також ухвалено низку нормативних документів у галузі санітарних і фітосанітарних стандартів. Попри вже здійснені кроки, попереду ще значна частина реформаторських викликів. Водночас, Україна має послідовну підтримку з боку Європейського Союзу. На початку 2024 року Європейська Комісія затвердила Twinning-проект, спрямований на вдосконалення механізмів реагування на транскордонні загрози здоров'ю. У межах цієї ініціативи вже налагоджено співпрацю з провідними клініками 18 країн світу шляхом підписання 45 меморандумів. Крім того, протягом останніх двох років Міністерство охорони здоров'я України уклало офіційні угоди з відповідними відомствами восьми країн Європи, серед яких Франція, Німеччина, Польща, Данія, Швеція, Румунія, Естонія та Латвія. Активна інтеграція України до європейського простору охорони здоров'я та зміцнення співпраці з інституціями ЄС становлять пріоритетний напрям діяльності Міністерства охорони здоров'я. У цьому контексті продовжується участь у програмі EU4Health, що сприяє впровадженню європейських підходів до управління системою охорони здоров'я. Крім того, досягнуто домовленостей щодо підключення українських медичних установ до IT-інфраструктури European Reference Networks (ERN), яка об'єднує провідні медичні центри Європи. Важливим кроком стало також приєднання України до ініціативи Critical Medicine Alliance, заснованої Єврокомісією задля формування стабільного резерву життєво необхідних лікарських засобів на рівні ЄС. Ці дії посилюють спроможність української системи охорони здоров'я адаптуватися до європейських стандартів та реагувати на сучасні виклики [8].

Забезпечення рівного доступу до якісної медичної допомоги є фундаментальним елементом трансформації системи охорони здоров'я України в умовах євроінтеграції. Відповідно до принципів УНС, кожен громадянин повинен мати можливість отримати необхідне лікування незалежно від свого соціального статусу чи місця проживання. Для цього впроваджуються механізми фінансового захисту, зміцнюється первинна ланка медицини та розширюється мережа закладів у сільській місцевості. Цифровізація галузі сприяє дистанційному консультуванню й поліпшенню доступу до послуг. Такий підхід не лише зменшує нерівність у медичній сфері, а й наближає Україну до стандартів систем охорони здоров'я країн ЄС.

У 2020 році Кабінет Міністрів України затвердив Концепцію розвитку електронної системи охорони здоров'я, яка окреслює eHealth як інтегроване інформаційне середовище, що об'єднує всіх учасників медичної сфери на засадах взаємодії, сумісності та економічної доцільності. Основу цієї системи становить безпечне й ефективне використання інформаційно-комунікаційних технологій, які підтримують широкий спектр медичних процесів – від надання послуг і профілактики до освітньої та наукової діяльності. Документ орієнтований на створення комплексних умов – політичних, правових, інституційних, технічних і світоглядних – для сталого впровадження цифрових рішень у сферу охорони здоров'я. Запровадження таких механізмів покликане покращити якість і доступність медичної допомоги, зміцнити права пацієнтів і гарантувати їм безперервність медичного обслуговування. Водночас очікується підвищення ефективності управлінських процесів, оптимізація ресурсного забезпечення та зростання рівня обізнаності громадян щодо профілактики, лікування і формування здорового способу життя [1].

Головною метою Стратегії розвитку системи охорони здоров'я України до 2030 року затвердженою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січня 2025 р. № 34-р є забезпечення добробуту та здоров'я населення шляхом створення ефективної, стійкої та доступної медичної системи, орієнтованої на потреби кожного громадянина. Документ базується на низці принципів, серед яких – пацієнтоцентризм, ефективність, інклюзивність, розвиток медичного персоналу, застосування доказової медицини та сучасних інформаційних технологій, а також тісна співпраця держави з громадянським суспільством. У межах реалізації Стратегії окреслено п'ять головних напрямів: удосконалення управління в системі охорони здоров'я; забезпечення універсального доступу до послуг; зміцнення громадського здоров'я та готовності до надзвичайних ситуацій; розвиток людського капіталу; активне залучення громад до формування політики в галузі охорони здоров'я [7].

Кадрова політика в системі охорони здоров'я є важливим напрямом управління людськими ресурсами у медичній галузі, що базується на державних і регіональних підходах, ідеях та методах. Її метою є формування ефективної системи підбору, розвитку та утримання персоналу. Управління персоналом сприяє оптимальному використанню трудового потенціалу, підвищує соціальну та професійну мобільність фахівців. Це також запобігає

зростанню безробіття та забезпечує адаптацію працівників до змін в економіці. Розвиток кадрів є важливим фактором у забезпеченні стабільного функціонування організацій та підвищенні їх конкурентоспроможності.

В умовах європейської інтеграції України управління кадровими ресурсами у сфері охорони здоров'я набуває особливої ваги. Впровадження європейських стандартів у медичну практику вимагає від медичного персоналу високого рівня кваліфікації, володіння сучасними технологіями, дотримання принципів доказової медицини та етики. Тому ключовим завданням державної кадрової політики стає створення умов для постійного професійного розвитку медичних працівників, міжнародної сертифікації, участі в програмах обміну, тренінгах та освітніх ініціативах. Професійне зростання працівників позитивно впливає на якість послуг, ефективність установ та оновлення технологічних процесів. У сучасних умовах постійних змін розвиток персоналу стає стратегічним ресурсом. Завдяки навчанню і підвищенню кваліфікації фахівці отримують можливість для професійного росту й планування кар'єри. Це дозволяє працівникам бути більш гнучкими на ринку праці та легше долати кризові ситуації. У разі втрати роботи вони можуть швидко працевлаштуватися або започаткувати власну справу, сприяючи створенню нових робочих місць [2].

Щоб успішно впроваджувати реформи та підтримувати довіру громадськості протягом тривалого періоду, необхідні сильні, підзвітні та прозорі інституції на центральному й обласному рівнях. Система охорони здоров'я України має продемонструвати, як вона забезпечує достатнє співвідношення ціни та якості, фінансовий захист, підзвітність і справедливий доступ до основних медичних послуг. Спроможні, компетентні інституції мають важливе значення для здійснення технічних функцій у сфері фінансування системи охорони здоров'я. Підзвітність про результати діяльності необхідна для збереження довіри суспільства загалом, а також для того, щоб Міністерство фінансів України і зовнішні фінансові інституції продовжували виділяти достатні ресурси на охорону здоров'я. Прозорість у прийнятті рішень за належної участі основних зацікавлених сторін має важливе значення для підтримання довіри до реформ та авторитету серед населення. Вплив війни ускладнив досягнення цих цілей, проте вони залишаються першочерговими, й на шляху до відновлення та побудови стабільнішого майбутнього все ще можна досягти прогресу. На сьогодні реформи фінансування системи

охорони здоров'я забезпечили розробників політик структурою та механізмами, необхідними для подальшого вдосконалення системи охорони здоров'я, але для постійного покращення процесу прийняття політичних та управлінських рішень потрібні сильніші інституції.

Після ухвалення Європейською Радою рішення щодо початку переговорів про вступ України до ЄС, Україні належить адаптувати систему охорони здоров'я до європейських стандартів. У процесі євроінтеграції Україні доведеться гармонізувати професійні вимоги до медичних працівників, удосконалити регулювання обігу лікарських засобів і медичних виробів відповідно до норм внутрішнього ринку Європейського Союзу. Також важливими стануть забезпечення сумісності систем надання медичної допомоги та ефективного обміну медичними даними між країнами ЄС. Водночас, відкриття доступу до структурних фондів ЄС відкриває можливості для пріоритетного фінансування сфери охорони здоров'я в Україні. Це може сприяти модернізації медичної інфраструктури, за прикладом деяких країн Центральної та Східної Європи, які приєдналися до ЄС раніше. У першому щорічному звіті Єврокомісії щодо розширення було визначено ключові завдання, які має вирішити Україна в контексті реформування медичної системи. Серед них – забезпечення відкритості та підзвітності органів управління, подолання практики неформальних платежів у медичній сфері, поліпшення якості та повноти даних, що використовуються для прийняття рішень. Окрему увагу також приділено підвищенню прозорості бюджетних процесів і необхідності впровадження середньострокового фінансового планування у сфері охорони здоров'я. Ці напрями вимагають системних зусиль та є критично важливими для досягнення європейських стандартів у медичній галузі [9].

Висновки. Впровадження європейських стандартів у сфері охорони здоров'я вимагає глибоких змін в управлінні, фінансуванні та організації медичних послуг. Це не просто адаптація законодавства, а повне переосмислення підходів, що включає орієнтацію на потреби пацієнта, забезпечення прозорості та ефективності. Важливим елементом є посилення інституційного потенціалу державних органів на всіх рівнях для забезпечення стабільності реформ.

Важливою складовою успіху є розвиток кадрового потенціалу, безперервне навчання медичного персоналу та формування культури професійної мобільності. Цифровізація медичної системи має важливе значення

у підвищенні доступності та якості послуг, а також у забезпеченні прозорості управління. Ефективна реалізація політики потребує тісної співпраці між державою, місцевими громадами, міжнародними партнерами та громадським суспільством.

В умовах воєнного стану особливого значення набуває стійкість медичної системи до надзвичайних ситуацій. При цьому необхідно гарантувати загальний доступ до медичних послуг, незалежно від соціального чи географічного положення громадян. Участь України в міжнародних програмах, таких як EU4Health, сприяє її інтеграції до європейського медичного простору. Механізми реалізації державної

політики мають поєднувати національні особливості з міжнародними зобов'язаннями. Усунення фрагментації нормативно-правової бази є критично важливим для створення послідовної системи регулювання. Запровадження ефективного моніторингу реформ та регулярне оновлення стратегічних документів є необхідними умовами. Дослідження підтверджують, що лише комплексний підхід може забезпечити довгострокові позитивні зміни. Україна має значний потенціал для досягнення Цілей сталого розвитку у сфері охорони здоров'я, і подальші кроки повинні ґрунтуватися на наукових дан-их, міжнародній підтримці та активній участі всіх зацікавлених сторін.

Бібліографічний список

1. Бищенко Г. Принципи державної політики у реалізації електронної охорони здоров'я в Україні. *Державне управління. Інвестиції: практика та досвід*. 2024. № 6. URL: <https://www.nayka.com.ua/index.php/investplan/article/download/3292/3328/7908> (дата звернення: 27.04.2025).
2. Граціотова Г. О., Ясіновська М. О. Управління персоналом та підвищення кадрового потенціалу закладів охорони здоров'я України в умовах європейської інтеграції. *ECONOMICS: time realities*. 2020. № 6 (52). URL: <https://economics.net.ua/files/archive/2020/No6/25.pdf> (дата звернення: 29.04.2025).
3. Дідик Н. Державна політика у сфері громадського здоров'я: трансформація векторів в умовах воєнного стану. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2024. Т. 35 (74), № 2. URL: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2024/2_2024/10.pdf (дата звернення: 15.04.2025).
4. Замчий С. Інституційні засади формування та реалізації державної політики розвитку системи охорони здоров'я в умовах європейської інтеграції. *Державне будівництво*. 2023. № 1 (33). URL: <https://periodicals.karazin.ua/db/article/download/22964/21007> (дата звернення: 15.04.2025).
5. Криничко Ф. Удосконалення механізмів державної політики у сфері громадського здоров'я. *Право та державне управління*. 2021. № 2. URL: http://pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/2_2021/20.pdf (дата звернення: 14.04.2025).
6. Кучеров С., Радиш Я. Теоретичні засади дослідження системи публічного управління у сфері громадського здоров'я України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 13–14. С. 110–116. URL: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2024/2_2024/10.pdf (дата звернення: 25.04.2025).
7. Стратегія розвитку системи охорони здоров'я на період до 2030 року. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 січня 2025 р. № 34-п. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/34-2025-%D1%80#n17> (дата звернення: 28.04.2025).
8. Україна на шляху до ЄС: досягнення в охороні здоров'я за два роки євроінтеграції. *МОЗ України*, 2024. URL: <https://moz.gov.ua/uk/ukrayina-na-shlyahu-do-yes-dosyagnennya-v-okhoroni-zdorov-ya-za-dva-roki-yevrointegratsiyi> (дата звернення: 20.04.2025).
9. Фінансування системи охорони здоров'я в Україні: реформа, стійкість і відновлення. *ВОЗ / WHO*, 2024. URL: <https://iris.who.int/bitstream/handle/10665/379577/WHO-EURO-2024-10570-50342-76539-ukr.pdf> (дата звернення: 01.05.2025).

References

1. Byshenko H. Pryntsypy derzhavnoi polityky u realizatsii elektronnoi okhorony zdorovia v Ukraini [Principles of State Policy in the Implementation of Electronic Health Care in Ukraine]. *Derzhavne upravlinnia. Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2024. № 6. Available at: <https://www.nayka.com.ua/index.php/investplan/article/download/3292/3328/7908> (accessed: 27.04.2025).
2. Hratsiotova H. O., Yasinovska M. O. Upravlinnia personalom ta pidvyshchennia kadrovoho potentsialu zakladiv okhorony zdorovia Ukrainy v umovakh yevropeiskoi intehratsii [Personnel Management and Increasing the Human Resource Potential of Health Care Institutions in Ukraine under European Integration Conditions]. *ECONOMICS: time realities*. 2020. № 6 (52). Available at: <https://economics.net.ua/files/archive/2020/No6/25.pdf> (accessed: 29.04.2025).
3. Didyk N. Derzhavna polityka u sferi hromadskoho zdorov'ia: transformatsiia vektoriv v umovakh voiennoho stanu [State Policy in the Field of Public Health: Transformation of Vectors under Martial Law]. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Serii: Publichne upravlinnia ta administruvannia*. 2024.

- T. 35 (74), № 2. Available at: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2024/2_2024/10.pdf (accessed: 15.04.2025).
4. Zamchy S. Instytutsiini zasady formuvannia ta realizatsii derzhavnoi polityky rozvytku systemy okhorony zdorovia v umovakh yevropeiskoi intehratsii [Institutional Foundations of Formation and Implementation of State Policy for the Development of the Health Care System under European Integration Conditions]. *Derzhavne budivnytstvo*. 2023. № 1(33). Available at: <https://periodicals.karazin.ua/db/article/download/22964/21007> (accessed: 15.04.2025).
 5. Krynychko F. Udoshkonalennia mekhanizmiv derzhavnoi polityky u sferi hromadskoho zdorov'ia [Improvement of State Policy Mechanisms in the Field of Public Health]. *Pravo ta derzhavne upravlinnia*. 2021. № 2. Available at: http://pdu-journal.kpu.zp.ua/archive/2_2021/20.pdf (accessed: 14.04.2025).
 6. Kucherov S., Radysh Ya. Teoretychni zasady doslidzhennia systemy publichnoho upravlinnia u sferi hromadskoho zdorov'ia Ukrainy [Theoretical Foundations for Researching the Public Administration System in Ukraine's Public Health]. *Investysii: praktyka ta dosvid*. 2021. № 13–14. P. 110–116. Available at: https://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2024/2_2024/10.pdf (accessed: 25.04.2025).
 7. Stratehiiia rozvytku systemy okhorony zdorovia na period do 2030 roku. Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 17 sichnia 2025 r. № 34-r [Strategy for the Development of the Health Care System until 2030. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated January 17, 2025 No. 34-r]. *Zakonodavstvo Ukrainy*. 2025. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/34-2025-%D1%80#n17> (accessed: 28.04.2025).
 8. Ukraina na shliakhu do YES: dosiahennia v okhoroni zdorovia za dva roky yevrointehratsii [Ukraine on the Way to the EU: Achievements in Health Care over Two Years of European Integration]. *Ministerstvo okhorony zdorovia Ukrainy*. 2024. Available at: <https://moz.gov.ua/uk/ukrayina-na-shlyahu-do-yes-dosyagnennya-v-okhoroni-zdorov-ya-za-dva-roki-yevrointegratsiyi> (accessed: 20.04.2025).
 9. Finansuvannia systemy okhorony zdorovia v Ukraini: reforma, stiikist i vidnovlennia [Health Care System Financing in Ukraine: Reform, Resilience and Recovery]. *World Health Organization (WHO)*. 2024. Available at: <https://iris.who.int/bitstream/handle/10665/379577/WHO-EURO-2024-10570-50342-76539-ukr.pdf> (accessed: 01.05.2025).

Stepan Chupryna

Assitant of the Department of Protection of Ukraine and Life Safety,
Poltava National Pedagogical University named after V.G. Korolenko
ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-8304-3721>

MECHANISMS OF IMPLEMENTATION OF THE STATE HEALTH POLICY OF UKRAINE IN THE CONDITIONS OF EUROPEAN INTEGRATION

The article examines the transformation of the health care system of Ukraine in the context of social challenges and European integration. Particular attention is paid to the specifics of the medical management, which requires a socially oriented and flexible approach. The attention of the Ministry of Health of Ukraine and the Center for Public Health in the implementation of strategic initiatives, including the creation of regional centers, highlights the need for modernization of the industry in conditions of social instability, digitalization, is focused. Ukraine's international obligations within the WHO and the growing importance of the humanitarian approach to health are considered. It is focused on the importance of the European Development Vector, including adaptation to EU standards, the introduction of an electronic health care system (EHealth) and the implementation of the strategy by 2030. The strategy of development of the health care system by 2030 is focused on patient-centrism, inclusivity, development of human capital and close cooperation between the state with civil society. Personnel policy is aimed at forming an effective system of selection, development and maintenance of medical staff, which meets modern European standards. The importance of personnel policy to improve the quality of services and competitiveness of staff, as well as the priority of professional development of medical workers, is revealed. The role of strong, accountable institutions, transparency of decisions and public trust in the implementation of reforms is emphasized. Ukraine's European integration provides for a deep harmonization of professional requirements, budget planning and financial protection mechanisms. Successful implementation of reforms requires strong, transparent and accountable institutions that can provide effective management, financial protection and fair access to services. In the process of European integration, Ukraine has to harmonize professional requirements, improve regulation of the medical sphere and ensure transparency of budgetary processes, which are key to achieving European health standards.

Keywords: state mechanisms, public health, health care system, European integration, personnel policy, medical reform, development strategy, eHealth.